

over Domsmagten, som det aldrig har været Forfatningens Mening, at han skulde have. Han vilde over Dommerne have den samme Myndighed, som Ministeren naturlig har over administrative Embedsmænd; derfor vilde han ikke gaa ind paa Adskillelsen. Naar vi faa den nuværende Lov om Rettens Pleje sat til Side og en ny vedtagen, da er det nødvendigt, at denne Reform, som Grundloven har krævet, løses, og det kunne vi gøre med Lethed.

Idet jeg ser efter den Slags Pletter, der pege tilbage til Forbryderen som Lovens Ophav, finder jeg i den følgende Paragrafrække et Punkt, der er noget mindre, men som er overmaade betegnende. Det er i § 133. Her gives der et Mittel for en uuhæderlig Justitsminister til at skaffe uuhæderlige Bestanddele ind i Sagførerkorpsset. Medens det er Regelen, at en Mand for at blive Sagfører skal have en Erklæring fra Sagførerraadet, en Erklæring, der blandt andet skal angaa det, om han har ført en retskaffen Vandel m. m., er der i denne Paragraf givet Justitsministeren en udtrykkelig Bemyndigelse til at tilsidesætte denne Erklæring og at tage en hvilken som helst Mand til Sagfører uden Hensyn til hans retskafne eller ikke retskafne Vandel og uden Hensyn til, om han opfylder de øvrige der nævnte Egenskaber. Det er en Fornærmelse imod Sagførerstanden, paatalt allerede en Gang tidligere af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen). Men det vilde tillige, hvis det gennemføres, være et stort Onde for Befolkningen, Befolkningen, som har den største Interesse i at have en hæderlig Sagførerstand. Denne Bestemmelse maa ubetinget ud af Loven.

Naar jeg skulde nævne Eksempler — der kan naturligvis ikke være Tale om at tage alle de Bestemmelser, som her kunde nævnes, man kan kun gøre det eksempelvis — altsaa Eksempler paa Bestemmelser, der ere udenfor Partispørgsmaal, men som af den faldne Justitsminister ere gennemførte for at skaffe noget ondt, noget demoraliserende ind, saa vil jeg tage en lille Bestemmelse i Lovens § 996, vedrørende Bøder, en lille, men overmaade vigtig Bestemmelse. Vi ere sikkert alle sammen enige om, eller kunne være det, saa snart vi tænke en Smule over Sagen, at vi ikke ønske, at der skal afkræves nogen en Bøde af noget Hensyn til, om den Kasse, hvem den tilfalder, eller dens Vogter er graadig efter Bøder eller ej; under det Hensyn skal der ikke afkræves

nogen Bøde. Men naar dette Hensyn ikke skal tages, saa skulle vi ikke have Interessekasser, men vi skulle have den interesseløse Statskasse som Kasse for alle Bøder. Det spiller en overordentlig stor Rolle for store Lag af Befolkningen. Dette Ting har derfor ogsaa en Gang vedtaget enstemmigt det fornuftige og retliniede, at alle Bøder tilfalde Statskassen, men for den faldne Justitsminister var det naturligvis alt for retliniet og retfærdigt. Han med sin sjældne, skarpe Sans for, at det var Demoralisationen, der var ham tjenlig, bibeholdt alle Interessekasserne, deriblandt naturligvis først og fremmest Politikasserne i den store Masse af Sager, hvori der nu kræves Bøder til denne Kasse. Højt betegnende er det i saa Henseende, at i de 2 Bestemmelser i Loven, nemlig § 185 og § 203, hvor der indføres Hjemmel for administrative Bøder, Bøder paalagte af Politimesteren uden Lov og Dom, altsaa Bøder, hvor der er et vist Rum for Vilkaarlighed, der er der sørget for netop, at de skulle tilfalde Politikassen.

Hele denne Raaddenhed, som blev indsat af den faldne Justitsminister, bør vi fjerne. Og saa er der jo det store Spørgsmaal, som saa veltalende blev omtalt af vort Partis højtærede Ordfører (Trier), nemlig Pryglestraffen, som findes ikke blot i Prygleloven, men opretholdes og fastholdes i Retsplejelovens § 679. Nu vil jeg om den sige ganske jævnt, at jeg er overbevist om, at af det Flertal, som her i Tinget lod sig bevæge til at gaa ind paa Prygleloven, var der i Virkeligheden kun et ganske lille Mindretal, der ønskede denne Straf. Bevægelsen, som man kan billige eller misbillige, men som jeg ikke her skal laste, var nemlig den, at Flertallet ved at gaa ind paa Ministerens Forlangende om Legemsstraffen kunde opnaa nogle Fremskridt, som de ellers ikke kunde opnaa af ham, og for at opnaa disse Fremskridt føjede de sig for den faldne Justitsministers stærke Forlangende og gik ind paa en Straf, som de ellers ikke vilde være gaaede ind paa. Jeg tror, at det vil erkendes af Modstandere som af Venner, at dette var den rigtige Sammenhæng. Nogle faa vilde ganske vist have Pryglestraffen, men for Flertallet var det ikke Tilfældet. Men efter at den, der vilde have denne Lov, er falden, det er endda en mindre Bevæggrund, men efter at vi have set, hvor megen Skam denne Lov har indbragt Danmark, og som Følge deraf, hvor megen Skade den har gjort